

til en konkret Afgjørelse her i Thinget. Saa længe vi ikke ere komne saavidt, er det mere de almindelige Synspunkter, om hvilke der kan forhandles, og der veed jeg allfor godt af lang Erfaring, at man ved at dvæle for længe ved de almindelige Synspunkter let kan komme til at fremkalde større Meningsforffjel end den, der maafke i Virkeligheden ellers vilde vise sig. Saameget mindre vil jeg ligeoverfor det ærede Medlem gjenoptage den almindelige Forhandling, som jeg, det tror jeg, allerede tidligere at have antydet, høist sandsynligt aldeles ikke havde taget Ordet ved denne Sags første Behandling, dersom jeg ikke var bleven tvunget dertil ved Ytringer af den høiterede Finantsminister; derfor maa det ærede Medlem, som nu gjorde mig den Ære at gjøre mit Foredrag til ubelukkende Gjenstand for sine Betragtninger, ikke opfatte det som Mangel paa Opmærksomhed, naar jeg ikke følger hans Eksempel; jeg finder det ikke nødvendigt og tror, at det for Diebliffet vilde være uden praktisk Betydning. Jeg skal kun berøre et eller to Punkter; thi vel veed jeg, at man ikke undgaar at blive misforstaaet, og det ofte høist besynderligt, og at man vilde blive utaalelig trættende, dersom man hver Gang en Misforstaaelse fandt Sted, vilde optage den til Belysning — man maa finde sig i at blive misforstaaet, det hører til den Skjæbne, som Ingen kan undgaa i offentlige Forhandlinger — men der kan dog være et og andet Punkt, hvor man undtagelsesvis føler ligesom en Opfordring til at paavise Stedet, hvor efter Ens Mening Misforstaaelsens Rod ligger. Det første Punkt er af rent faktisk Natur; det er det, hvor jeg uvilkaarlig gjorde en Bemærkning til det ærede Medlem — og jeg takker ham for den Maade, hvorpaa han optog den — da han tillagde det 2det kongevalgte Medlem (Ussing) Opgivelsen af Summen 1½ Mill. Kr. Mig vitterligt har nemlig det 2det kongevalgte Medlem (Ussing) ikke nævnet en saadan Sum. Derimod var det det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Magen), der nævnte den, og det var til ham, jeg i mit Foredrag forsaavidt henviste. Det forekommer mig, at det var ligesaa godt, at denne faktiske Berigtigelse fremkom strax. Dernæst vil jeg berøre en Misforstaaelse, som vedkommer mig selv. Naar jeg nemlig henviste til den Virkning, som det naturligt maatte gjøre paa dem, der mente, at der var et billigt, indtil en vis Grad anerkjendt Krav paa Nedsettelse af Toldsatserne, at man negtede disse Nedsettelse af Genfyn til andre Udgiftsstrax, der ikke vare godkjendte af Lovgivningsmagten, saa var det ikke min Opfattelse og allerminst min Opfattelse af Krigsstatlovens Betydning, som jeg her lagde til Grund. Jeg skulde tage mærkelig

feil, om det ærede Medlem, hvis han havde læst mit Foredrag endnu lidt opmærksommere, end han har gjort, ikke vilde have set, at det, jeg sigtede til, var Indholdet af Forslaget fra den ærede Finantsminister, med andre Ord: Det var den ærede Finantsminister, der ved den Maade, hvorpaa han havde foreslaaet visse Toldnedsettelse, navnlig paa Naastoffer m. m., havde lagt for Dagen, at her var, naar man skulde behandle en ny Toldlov, i og for sig et billigt Krav paa Nedsettelse. Disse vilde man dog ikke gaa ind paa, fordi man fordrede en Kompensation af Genfyn til andre Formeraals Fyldestgjørelse, og netop af Interesse for disse andre Formeraals var det, at jeg stærkt opfordret dertil ved, efter min Mening, temmelig vidtgaaende Ytringer af enkelte ærede Medlemmer her af Thinget, henstillede, om man virkelig var saa sikker paa, at man gavne de Formeraals, hvorfor man interesserede sig, ved den Maade, hvorpaa man tog Sagen. Det var den Betragtning, jeg gjorde gjældende. Jeg skal ganske henstille den og vil, efter engang at have hørdet min Opfattelse af Spørgsmaalet i det Hele, ikke nu igjen komme nærmere ind derpaa. Ikke heller vil jeg i det Enkelte paapege de mange Spring i Gjengivelsen af mine Ytringer, hvorved det ærede Medlem af og til fik Noget frem, som nærmere sig det Paradoxe. Det laa ganske simpelt i, at han sprang Mellemledene over. Et eneste Eksempel vil jeg dog give, nemlig det, hvor det ærede Medlem talte om den overraskende Lethed, hvormed under en vis Forudsætning Pengemidlerne kunde tilveiebringes. Om jeg har udtrykt mig noget kort, veed jeg ikke, man kan ikke i den Grad mindes sine egne Ord, men vist er det, at i min Tanke var der ingen Spring; sandt at sige, tror jeg heller ikke, der var Noget i mine Ord. Min Tanke — og den fastholder jeg ubetinget — er den, at er først en Repræsentation overbevist om en vis Foranstaltningens Nødvendighed, saa pleier det ikke at volde nogen særlig Vanskelighed med denne Repræsentation at enes om Tilveiebringelse af de Midler, der behøves til den vedtagne Foranstaltningens Gjennemførelse. Jeg skulde tage mærkelig feil, om det ikke tydeligt nok fremgik af mine Ytringer, at det, jeg sagde, var, at, naar man først i Forhandlinger med en Repræsentation var kommen til dette lykkelige Tidspunkt, da der var Enighed om en Foranstaltningens Nødvendighed, da kunde det hælde, man med overraskende Lethed kom til Enighed om Maaden, hvorpaa de dertil fornødne Midler skulde tilveiebringes. Naar det ærede Medlem vilde have lagt Mærke til mine Ytringer paa det Punkt af mit Foredrag, vilde der være Meget af, hvad det ærede Medlem nu har fremsført, som han ikke vilde